

[Grethe Philip]

at der er behov for mere tid til det lille barn, og at det har overordentlig stor betydning for det lille barn at få en god start i livet, hvor der er nogenlunde økonomisk tryghed, og hvor familien har tid til at tage sig af det.

Jeg er helt enig i det sigte, at dér har vi noget, vi må tage fat på. Det er en situation, som er utilfredsstillende, og jeg sætter det i hvert tilfælde meget højt på listen over de ting, vi må ændre.

Spørgsmålet bliver så, hvordan vi skal gøre det. Og der har altså været forskellige forslag fremme, både i form af de forslag til folketingsbeslutning og de lovforslag, som vi drøfter, og også her under de tidligere ordføreres taler.

Generelt vil jeg sige, at i mit parti, det radikale venstre, mener vi, at barselhvilen bør forlænges. De nugældende 14 uger er ikke nok, vi må op på en længere tid. Men jeg tror, SF har gabet for højt, når de satser på 9 måneder. Jeg er bange for, at det får for alvorlige konsekvenser for kvindernes mulighed for at få arbejde, og jeg tror heller ikke, at det for barnets skyld skulle være nødvendigt at gå helt op til 9 måneder. Men i den takt der bliver økonomiske muligheder for det, går vi meget gerne op til 6 måneders barselhvile. Og vi ser meget gerne, at det bliver udformet sådan, at den sidste del af barselhvileperioden kan tages enten af faderen eller af moderen alt efter, hvem der nu har mest interesse i at få barselhvilen, og måske også efter, hvor hensynet til barnet taler for den ene eller den anden.

Men jeg synes, at vi, når vi drøfter disse spørgsmål, burde tænke på, hvem der er mest truet, hvem der har mest brug for hjælp. Vi ved jo godt, at disse ting koster penge, og vi kan jo så håbe på, at der er visse beløb, der kan modregnes, måske noget understøttelse, der ikke skal udbetales, nogle forhold, hvor der sker nogle modtræk på arbejdsmarkedet af den ene eller den anden art, som gør, at bruttoudgiften er større end nettoudgiften.

Men hvordan vi end regner på det, er der jo tale om meget store beløb, hvis vi virkelig skal hjælpe. Derfor bliver vi nødt til at prioritere, og jeg vil nævne nogle af de ting, jeg for mit vedkommende vil sætte øverst på listen.

Noget af det er ikke så forfærdelig udgiftskrævende, men jeg tror omvendt, at det er meget vigtigt. Jeg vil sætte højt på listen, at

vi gav et tilbud til alle, der var gravide, om et mindre kursus. Jeg forestiller mig ikke noget langt kursus, men jeg forestiller mig, at der i tilslutning til de undersøgelser, som foregår hos jordemoderen, blev givet lejlighed til oplysning både for moderen og for faderen om, hvad det egentlig er, der nu er ved at ske, og hvilke forpligtelser de er ved at gå ind til, i samme øjeblik barnet er født.

Man kunne jo synes, at det var overflødig, for det er noget, de pågældende udmærket ved selv, eller noget, de får at vide hjemme fra familien. Efter de oplysninger, jeg har fået, må man imidlertid regne med, at familierne efterhånden er så opsplittede, og at der er så mange unge, der sætter børn i verden, som er geografisk så langt væk fra deres forældre, at de ikke umiddelbart får den vejledning hjemmefra, som unge familier tidligere fik. Jeg ved, at det er noget, man har forsøgt med rundt omkring, og jeg har indtryk af, at det har været vellykket. Jeg synes, det var en opgave, man burde tage op i alle amtskommuner i tilknytning til jordemoderordningen.

Jeg synes også, at vi specielt og meget hurtigt – og det håber jeg vi kan sætte ind på faktisk allerede i denne samling – kunne gøre noget for at forbedre barselhvileperioden og barselhvilebestemmelserne i det hele taget dér, hvor fødslen er kompliceret, hvor der måske allerede under graviditeten er komplicerende forhold, som gør, at moderen har behov for en længere barselhvile end andre, ting, som måske gør, at barnet fødes under vanskelige vilkår, barnet fødes med et handicap, måske på grund af graviditetens forløb, måske på grund af andre forhold. Dér ligger der noget helt specielt for moderen og også et helt specielt behov for at støtte barnet. Det drejer sig her om det, vi undertiden kalder for de truede børn, enkelte gange har man omtalt dem som risikobørnene. Vi ved, at der med det arbejde, der er gjort af amtslæge Vagn Christensen i Ringkøbing amt, er sat et meget vigtigt opsigende og vejledende arbejde i gang for familier med børn, der må anses for truede. Jeg ville ønske, at mange flere amtskommuner tog det samme arbejde op; jeg tror, det ville hjælpe mange børn, så at de fik en bedre start i livet.

Jeg kan ikke lade være med her at nævne Dea Trier Mørchs bog »Vinterbørn«, som har været så meget omtalt som en af årets bedste bøger. Dér beskriver hun netop sådan